

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:
Rudyard Kipling
THE JUNGLE BOOK

Овај роман део је светског јавног књижевног добра.
Copyright © 2022 за ово издање Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-04480-5

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

КЛАСИЦИ СВЕТСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ ЗА ДЕЦУ

РАДЈАРД
ЌИПЛИНГ

КЊИГА О ЏУЊГЛИ

Превела Олга Тимотијевић

 Вулканчић

Београд, 2022.

МОГЛИЈЕВА БРАЋА

*Сад јасїред Чил доноси ноћ
Која ослобађа Манїа, слейої миша.
Сїада су заїворена у колиди и сїаји,
Јер до зоре смо слободни ми.
Ово је час ѿноса и силе,
Канџа, шайа и ошїрих зуба.
О, слушај дозив! Добар лов свима
Који се држе закона џунїле...*

Ноћна песма џунгле

Око седам сати једне врло топле летње вечери у брдима Сиони, пробудио се отац Вук, почешао се, зевнуо и протегнуо ноге једну за другом, да истресе учмалост из шапа. Мајка Вучица лежала је с дугом сивом њушком положеном преко своја четири младунчета, која су цвилела и превртала се, а месец је сијао у јаму у којој су сви становали.

„Аруф!“, рече отац Вук. „Опет је време да идем у лов.“

И таман када је хтео да скочи низ обронак, на улазу се појави мала сенка са чупавим репом и зацвили:

„Нека те срећа прати, поглавице вукова! И много среће твојој благородној деци; бели оштри зуби им израсли и никад не заборавили на гладне и бедне овог света!“

То је шакал Табаки, чанколиз, а вуци у Индији га презиру; свуда прави неприлике и оговара, једе дроњке и парчад кожа са сеоских сметлишта. Али га се и боје, јер Табакија, лакше него ма коју другу животињу у џунгли, спопадне беснило, и он тада заборавља да се икада икога бојао, и јури кроз шуму уједајући све на што наиђе. Чак и тигар бежи и сакрива се када мали Табаки побесни, јер за дивље животиње беснило је највећа срамота која може да их снађе. Ми то називамо хидрофобијом, али они кажу „девани“ – лудило – и беже.

„Уђи и погледај“, рече не нарочито љубазно отац Вук, „али за јело нећеш ништа наћи.“

„Не за вука“, одговори Табаки. „Али тако ништавном бићу као мени и сува кост је богата гозба. Ко смо ми, ми Гидурлоги (народ шакала), па да смемо да бирамо?“

Отрчао је до дна јаме и тамо нашао коску од јелена, са још нешто меса на њој, и задовољно стао да је крчка.

„Велика вам хвала на дивној гозби“, рече облизујући се. „Како су лепа ова благородна деца! Што су им велике очи! А још су тако млади! Па наравно, наравно, то је општепозната ствар да су деца краљева још од рођења људи.“

А Табаки, исто колико и сваки други, знао је врло добро да нема горег него хвалити децу у лице и сад се радовао што се отац Вук и мајка Вучица нелагодно осећају.

Седео је извесно време и уживао у злу које је нанео, затим пакосно рече:

„Шир-кан, силни, променио је ловиште. Овог месеца ловиће по овим брежуљцима – тако ми је рекао.“

Шир-кан је био тигар који је живео на обалама реке Ваингунге, удаљене неких тридесет километара.

„Он на то нема право!“, поче љутито отац Вук.

„По закону џунгле он нема право да промени ловиште док то претходно не објави. Растераће нам сву дивљач на петнаест километара унаоколо, а ја – ја сада морам да ловим за двоје.“

„Није га без разлога његова мајка назвала Лангри (Хроми)“, рече мајка Вучица мирно. „Од рођења је хром у једну ногу. Зато и напада само говеда. Сад су сељаци на Ваингунги љути на њега, и он је дошао овамо да наљути наше сељаке. Због њега ће претражити џунглу. Њега тада више неће бити овде, а ми и наша деца мораћемо да бежимо кад запале траву. Заиста, врло смо захвални Шир-кану!“

„Да ли да му испоручим вашу захвалност?“, упита Табаки.

„Напоље!“, зашкргута отац Вук. „Иди па лови са својим господарем! Доста си зла нанео за једну ноћ.“

„Идем“, рече Табаки мирно. „Ево, већ можете да чујете Шир-кана доле у шипрагу. Могао сам себи и да уштедим ову поруку.“

Отац Вук послушну, и доле у долини, која се спуштала до једне мале реке, он зачу суво, љутито и уњкаво завијање тигра, који је промашио лов и кога се није тицало да ли ће то џунгла сазнати или неће.

„Будала једна!“, рече отац Вук. „Започети ноћни посао са оволиком буком! Мисли ли он да су наши јелени толико глупи као његови масни волови са Ваингунге?“

„Пст!“, рече мајка Вучица. „Он данас не лови ни вола ни јелена... лови човека!“

Тигрово цвиљење прешло је сада у неко развучено зуја-во предење, које као да је истовремено долазило са свих страна. То је био онај звук од кога се скитницама и дрво-дељама у џунгли ледила крв и који би их неки пут потерао право у уста тигру.

„Човека!“, рече отац Вук и искези беле зубе. „Фуј! Зар нема довољно црва и жаба по барама, него мора да ждере људе, и то још на нашем земљишту!“

Закон џунгле, који ништа без разлога не прописује, забрањује свим животињама да једу људе, изузев ако убијају да би показале својој деци како се убија, а и тада морају да лове ван ловишта свог племена или чопора. Прави узрок је тај што када је неки човек убијен, пре или после долазе бели људи на слоновима и стотине мрких људи са гонговима, ракетама и буктињама. Онда сви у џунгли пате. А животиње наводе као разлог да је човек најслабије и најнеотпорније биће и да је зато неспортски нападати га. Оне даље кажу – а то је истина – да од људског меса ошугаве и да им испадају зуби.

Предење је постајало све гласније и завршило се дубоко грленим „Ааарх!“ при тигровом скоку.

Тада се разлеже урликање – нетигровско урликање – Шир-каново.

„Промашо је“, рече мајка Вучица. „Шта ли је то било?“

Отац Вук истрча неколико корака пред јаму и чу дивље мумлање и гунђање Шир-каново, који је беснео по жбуњу.

„Какав глупак!“, гунђао је отац Вук. „Није имао боља посла него да ускочи у ватру неког дрводеље и опече шапе. Табаки је с њим.“

„Нешто се пење уз брег“, рече мајка Вучица и исправи једно ухо. „Будимо на опрезу!“

У жбуњу је тихо шуштало и отац Вук се сави, спреман за скок. Тада, да сте били присутни, видели бисте најчуднију ствар на свету – вук се заустави усред скока. Био је скочио пре него што је видео на шта скаче, а затим покушао да се заустави. Последица је била та да је одлетео метар-метар и по право увис и дочекао се скоро на истом месту одакле је скочио.

„Човек!“, узвикну Вук. „Човеково младунче! Погледај!“

Право пред њим, држећи се за једну ниску грану, стајало је једно голо мрко дете, које тек што је проходило – једно сасвим мало и нежно коврцаво биће, које је овде, усред ноћи, дошло до вучје јаме. Гледало је вука у лице и смејало се.

„Зар је то човеково младунче?“, упита мајка Вучица. „То још никада нисам видела. Донеси га овамо!“

Вук, навикнут да носи своје младунче, ако устреба може и јаје да узме у зубе и да га не разбије; и мада су се чељусти оца Вука склопиле над дететовим леђима, није му ни кожу огребао зубима док га је спуштао међу сопствену младунчад.

„Како је малецко! Како је голо и како храбро!“, рече нежно мајка Вучица.

Мали одгурну вучиће да би се прибио уз топло крзно.

„Аха“, рече мајка Вучица, „он са осталима тражи своју храну. То је, дакле, човеково младунче. Реци, је ли икада

која вучица могла да се похвали да међу својом децом има и човеково младунче?“

„Чуо сам нешто о том, али никад није било у нашем чопору, бар не откада ја знам за себе“, рече отац Вук.

„Тело му је потпуно без длака, а могао бих једним ударцем шапе да га смождим. Али погледај само како нас гледа и ништа се не боји.“

Са отвора пећине нестале месечине, јер су се огромна четвртаста глава и широка рамена Шир-канова била угуларала у улаз. Иза њега је Табаки викао оштрим гласом:

„Господару, господару, овамо је ушло!“

„Шир-кан нам указује велику част“, рече отац Вук, али његове очи биле су врло љуте. „Шта жели Шир-кан?“

„Свој плен! Овамо је дошло човеково младунче. Његови родитељи су побегли. Дај ми га!“

Као што је отац Вук рекао, Шир-кан је био ускочио у ватру неког дрводеље и бол у шапама доводио га је до бесни-ла. Али отац Вук је знао да је отвор на јами сувише мали да би тигар могао ући. Већ у овом положају Шир-кану била су уклештена рамена и предње шапе, као што би био уклештен човек који би покушао да се бори у бурету.

„Вуци су слободан народ“, рече отац Вук. „Примају наредбе од вође чопора, а не од којекаквог пругастог убице стоке. Човеково младунче је наше. Можемо га убити, али ако то ми нађемо за сходно!“

„Сходно или несходно... Шта ми ту причаш! Тако ми вола кога сам малопре убио, зар треба да разбијем нос о ову псећу јазбину док добијем оно што ми припада? Шир-кан говори с тобом, чујеш ли!“

Тигрово рикање испуњавало је пећину као грмљавина. Мајка Вучица отресе младунчад са себе и прискочи, а њене очи, као два зелена месечева српа у мраку, гледале су у зажарене очи Шир-кана.

„А сад сам то ја, Ракша (Ђаво), која ти одговара. Човеково младунче је моје, ти хроми Лангри – и само моје. Неће бити убијено. Живеће да би јурило са чопором и ловило са чопором, и чувај се, ти ловче мале голе деце, ти жабоједу, ти риболовче, на крају ће још оно тебе да лови! А сад се губи или ћеш се, кунем ти се последњим самбаром кога сам уловила (ја не једем изгладнелу стоку), хромији вратити мајци, ти опрљена бештијо, него што си се од ње родио. Губи се!“

Отац Вук је забезекнуто погледао. Био је скоро заборавио време када је у поштеној отвореној борби против пет других вукова освојио мајку вучицу за себе, тада када је јурила са чопором, и када је нису само из милоште звали Ђаво. Шир-кан би се још и упустио у борбу с оцем Вуком, али се није усуђивао да нападне мајку вучицу, јер је знао да је она у повољнијем положају и да би се борила на живот и смрт. Стога се, режећи, извуче из тесног улаза, и кад је био слободан, зарика:

„У своме дворишту сваки пас лаје! Видећемо шта ће чопор рећи кад чује да сте узели под своје човечје младунче. Младунче је моје и на крају ће ми ипак пасти зуба, ви чуваторепи лопови!“

Мајка Вучица се, сва задихана, спусти међу своје младунце, а отац Вук забринуто рече:

„Шир-кан право каже. Морамо човеково младунче да покажемо чопору. Хоћеш ли заиста да га задржиш, мајко?“

„Заиста да га задржим?“, дахтала је она љутито.

„Дошло је к нама голо, по ноћи, само и врло гладно, а ни-мало се није бојало. Погледај само, опет је одгурнуло једно од моје деце. А онај хроми касапин убио би га и онда би се вратио натраг на Ваингунгу, док би сељаци овде, из освете, претражили сва скровишта! Да га задржим? Наравно да ћу га задржати. Лези мирно, жабо мала! О, ти Могли – зваћу те Могли (Жаба) – доћи ће време када ћеш ти гонити Шир-кана, као што је он данас гонио тебе!“

„Али шта ће на то рећи наш чопор?“, рече отац Вук.

Закон џунгле допушта сваком вуку да се одвоји од чопора кад се ожени; али чим су његови младунци довољно одрасли да већ могу самостално да јуре, дужан је да их изведе пред скупштину, која заседа једаред месечно, кад је пун месец; ту бивају уочени и признати од свих вукова у скупштини.

После ове смотре, младунци стичу право да самостално тумарају, и док не убију свог првог јелена, нема извињења за одраслог вука који би кога од њих убио. Убицу, где се нађе, стиже смртна казна; а ако мало размислите, увидећете да тако мора да буде.

Отац Вук је сачекао док су његови мали научили да трче, па их онда једне ноћи све поведе, заједно с мајком Вучицом и Моглијем до Скупштинске стене, главице једног брежуљка, која је била прекривена стењем и камењем и могла да послужи као скровиште стотини и више вукова. Акела, велики сиви усамљени вук, који је захваљујући својој снази

и лукавости био вођ чопора, лежао је испружен на стени, а нешто ниже доле чучало је више од четрдесет вукова свих боја и величина, од ветерана сивих као јазавци, који су се сами упуштали у борбу с јеленом, па све до црних трогодишњих вукова, који су били мишљења да и они то могу. Велики сиви усамљеник водио је већ годину дана чопор. У младости је двапут упао у кљусе и једном су га претукли и оставили мислећи да је мртав; отуда је знао обичаје и нарав људи. На скупу се врло мало говорило. Усред круга у коме су седели родитељи играли су се младунци; с времена на време прилазио би нечујно понеки стари вук, пажљиво промотрио понеко младунче и онда се опет нечујним кораком враћао на своје место. Покаткад би која мајка гурнула своје младунче усред месечине, да буде сигурна да неће пропустити да га погледају. Са своје стене Акела је стално понављао:

„Знате закон, знате закон. Добро погледајте, вуци!“

А брижне мајке прихватале су његов узвик:

„Гледајте, добро гледајте, вуци!“

А при крају – мајци Вучици накомстрешила се длака на потиљку – при крају је отац Вук гурнуо Моглија, Жабу, како су га звали, у круг. Могли је седео ту, насмејан, и играо се каменчићима који су се сијали на месечини.

Акела није дигао главу са шапа, него је понављао једнолики дозив:

„Добро гледајте!“

Тада се иза стене зачу тупо рикање – глас Шир-кана, који је викао:

„Ово младунче је моје! Дајте ми га! Какве везе има слободан народ са човековим младунчетом?“

Акела није ни ушима мрднуо, само рече:

„Добро гледајте, вуци! Шта се слободног народа тичу савети странца? Добро гледајте!“

Тада се у скупштини разлеже дубоко мумлање и један млади вук, у четвртој години, прихвати Шир-каново питање и добади га Акели:

„Какве везе има слободан народ са човековим младунчетом?“

Закон џунгле одређује да у случају несагласности око примања неког младунчета у чопор треба бар два члана чопора, који му нису ни отац ни мајка, да говоре у његову корист.

„Ко ће да говори у корист малог?“, упита Акела.

„Ко ће из слободног народа да говори?“

Није било одговора и мајка Вучица спремала се за своју последњу борбу, јер је знала да би јој ово била последња, ако до борбе дође.

У том тренутку усправи се Балу на задње шапе и замумла – Балу, сањиви мрки медвед, који је учио младе вукове законима џунгле, једини туђинац у савету вукова, стари Балу, који може да се креће како и куд му је воља, јер једе само орахе, корење и мед.

„Човеково младунче, човеково младунче?“, рече Балу. „Ја говорим у корист човековог младунчета. Шта може човеково младунче да нашкоди дружини? Не умет да држим лепе говоре, али говорим истину. Примите га и пустите га нека јури с чопором. Ја ћу га лично подучавати.“

„Још је један потребан“, рече Акела. „Балу је говорио, а он је учитељ наше омладине. Ко још, осим Балуа, хоће да говори?“

Једна мрачна сенка паде у круг. То је био Багира, црни пантер, сав као мастило црн, али с пантерском шаром која би на светлости покатакд засијала, као шара у свили која се прелива. Сви су познавали Багиру и нико се није радо сре-тао с њим, јер је био лукав као Табаки, јак као дивљи биво и безобзиран као рањени слон. Али глас му је био благ као дивљи мед који капље с дрвета, а крзно мекше од паперја.

„О, Акела, и ти, слободни народе!“, прео је Багира.

„Ја у вашем скупу немам права; али по закону џунгле, ако постоји нека несугласица око примања новог младун-чета, његов се живот може откупити. А закон не каже ко може, а ко не може да плати ту цену. Је ли тако?“

„Добро, врло добро!“, рекоше увек гладни млади вуци. „Слушајте Багиру! За извесну цену младунче може да се откупи. Тако је по закону.“

„Пошто знам да овде немам права да говорим, то вас мо-лим за дозволу. Убити једно голо младунче, то је срамота. Осим тога, кад одрасте, боље ћете окушати своју снагу на њему. Балу је говорио у његову корист. Балуовим речима ја додајем једног бика, и то масног, свеже убијеног, ни на километар одавде, ако сте спремни да по закону примите човеково младунче. Пристајете ли?“

Са свих страна вуци заурлаше:

„А што да не? Умреће на зимској киши. Изгореће на сунцу. Пустите га нека јури са чопором! Где је твој бик, Багира? Ми гласамо за понуду!“

И опет се са стене разлеже промукло лајање Акелино:
„Гледајте, вуци! Добро гледајте!“

Могли се био заиграо с каменчићима, па није ни приметио да су му вуци прилазили, један по један, и загледали га. Тада се сви сјурише низ брег до мртвог бика, а на зборишту остадоше само Акела, Багира, Балу и Моглијеви вуци. Шир-каново урликање испуњавало је ноћ; био је врло бесан што му нису предали Моглија.

„Урлај само!“, гунђао је Багира у браду. „Доћи ће време када ћеш урлати како ово голо створење буде свирало – или ја не знам људе.“

„Добро је тако“, рече Акела. „Људи и њихова младунчад врло су мудри. Ко зна – може нам доцније бити од помоћи.“

„Да, од помоћи у невољи; не може нико да се нада да ће вечито водити чопор“, рече Багира.

Акела не одговори. Мислио је на време које долази за сваког вођу чопора, када га напушта снага, када све више слаби, док га најзад не убију сопствени вуци. Тада долази нови вођ, да и он у своје време буде убијен.

„Поведи човеково младунче“, рече Акела оцу Вуку, „и васпитај га као што приличи припаднику слободног народа.“

И тако је Могли био примљен у чопор Сиони вукова, по цену једног масног бика и на Балуову реч.

Морате сада да прескочите десет или дванаест година и да сами замислите чудан живот којим је Могли живео међу вуцима; јер када бисмо све подробно испричали, то би напунило читаве књиге. Одрастао је са вучјим младунцима, али ти су, наравно, већ били велики и јаки још пре него што су Моглију израсли сви млечњаци. Отац Вук учио га је

свом занату и значењу појединих ствари у џунгли, тако да су сваки шушањ у трави, сваки дах топлог ноћног ваздуха, сваки зов сове над његовом главом, свако гребање канџи слепог миша када се одмара у дрвећу, плесак и најмање рибице у језеру добили за њега своје тачно значење. Када није учио, лежао је на сунцу и спавао, и јео, и опет спавао; када се осећао прљав, или му је било топло, пливао је по шумским језерцима; кад би му се прохтео мед (Балу му је објаснио да мед и ораси имају бар исто толико добар укус колико и живо месо), пео се по дрвећу, а Багира му је показивао како то треба да ради. Багира би се испружио на грани и звао: „Ходи, мали брате!“, а Могли се испрва лењо држао о дрво, али доцније се верао по гранама скоро исто тако смело као сиви мајмуни. Ускоро је и он имао своје место у сабору код Скупштинске стене и ту је открио да вуци, када им гледа у лице, морају да оборе очи, и из чистог несташлука пиљио је у њих. Али је често својим пријатељима вадио трње из шапа, јер вуци страшно пате кад им се трње и чичак ухвате у крзно. Неки пут би се ноћу одшуњао низ брдо до обрађеног земљишта и љубопитљиво посматрао сељаке у њиховим колибама, али није имао поверења у људе, јер му је Багира показао један сандук са дигнутом решетком, који је био тако вешто сакривен у трави да Могли замало што није ушао у њега, и објаснио му да је то клопка. Најрадије је Могли ишао с пантером у тамно, влажно и топло срце прашуме, да тамо преспава топли дан, а ноћу да гледа како Багира лови. Кад је пантер био гладан, давио је десно и лево све што би пред њега искрснуло, а тако је радио и Могли – с једним јединим изузетком. Чим је био

довољно велики да разуме ствари, Багира му је рекао да никада не сме да дирне говече, зато што је по цену једног бика био примљен у чопор:

„Цела је џунгла твоја, и смеш да убијеш све што можеш да убијеш – али због бика којим си откупљен, никада не смеш да убијеш или поједеш говече, било оно старо или младо. То је закон џунгле...“

Могли је савесно послушао.

Растао је и постао врло јак, као што то мора да постане дечак који не зна за учење и који не мисли ни на шта друго до на то шта би се могло појести.

Мајка Вучица испричала му је неколико пута да се Шир-кану не сме веровати и да једног дана мора да убије Шир-кана; млади вук би стално мислио на ту опомену, али Могли је заборавио, јер је био само дечак, мада би он самог себе назвао вуком да је умео да говори ма којим језиком којим су говорили људи.

Шир-кан је често сретао Моглија у џунгли, јер откако је Акела остарио и ослабио, хроми тигар склопио је пријатељство с младим вуцима из чопора, који су ишли за њим ради отпадака од плена – нешто што Акела никада не би допустио да је смео да употреби сву своју власт. А Шир-кан им је ласкао и чудио се како тако добри млади ловци пристају да буду вођени од једног полумртвог вука и човековог младунчета.

„Чуо сам“, рекао би Шир-кан, „да на сабору не смете да му погледате у очи.“

Тада би млади вуци зарезали, а длака им се кострешила.

Багира, чије су очи и уши биле свуда, сазнао је то и опоменуо Моглија да му Шир-кан ради о глави; али Могли се насмејао и одговорио:

„Ја имам за собом чопор и имам тебе; и Балуга, мада је толико лењ, ради мене ће већ поделити неколико удараца. Зашто бих се бојао?“

Једног врло топлог дана Багири паде на памет једна нова мисао – родила се из нечега што је чуо. Можда му је Ики, бодљикаво прасе, нешто рекао; али он рече Моглију, када су били дубоко зашли у џунглу и када је дечак био положио главу на Багирино сјајно крзно:

„Мали брате, колико сам ти пута рекао да је Шир-кан твој непријатељ?“

„Онолико пута колико на овој палми има ораха“, рече Могли, који, наравно, није умео да броји. „Па шта је с тим? Сањив сам, Багира, а Шир-кан је само дугорепо и хвалисав, као паун Мао.“

„Али сада није време за спавање; то зна Балуга, знам ја, зна чопор, па чак и глупе сране то знају. Табаки је то испричао и теби.“

„Хо, хо!“, рече Могли. „Дошао је ономад к мени с пуном њушком увреда: да сам голо човеково младунче и да нисам способан ни кикирики да ископам из земље; али ја сам Табакија ухватио за репо и двапут га треснуо о палму, да га мало научим памети.“

„То је била глупост; Табаки је, истина, злотвор, али могао је да ти исприча неке ствари које те се тичу. Отвори очи, мали брате. Шир-кан се неће усудити да те убије у џунгли; али запамти, Акела је врло стар и ускоро ће доћи дан кад

неће више моћи да убије јелена, и онда неће више бити вођ. Многи вуци који су те видели онда када си био изнесен пред скупштину сада су такође стари, а млади вуци верују, као што им Шир-кан прича, да човековом младунчету није место у чопору. Ускоро ћеш бити човек.“

„А шта је човек па да не треба да јури са својом браћом?“, рече Могли. „Родио сам се у џунгли. Слушао сам законе џунгле и нема вука коме ја нисам из шапа извукао бар један трн. Па они су моја браћа!“

Багира се испружи колико је дуг и упола затвори очи.

„Мали брате, пипни ме под вилице.“

Могли подиже своју јаку мрку руку и под Багирином свилом брадом, где су под сјајним крзном били сакривени јаки мишићи, напипа једно мало голо место.

„Нико у џунгли не зна да ја, Багира, носим тај знак – траг огрлице; а ипак, мали брате, родио сам се међу људима и међу људима умрла је моја мајка – у кавезима краљевске палате у Удајпуру. То је био разлог због кога сам за тебе платио цену на сабору, када си ти још био мало голо младунче. Да, и ја сам рођен међу људима. Нисам видео џунглу. Хранили су ме иза гвоздених решетака, све док једне ноћи нисам осетио да сам ја Багира, пантер, а не играчка за људе, и једним ударцем шапе разбио сам глупави ката-нац и побегао сам; и зато што сам упознао обичаје људи, постао сам у џунгли страшнији неголи сам Шир-кан. Зар није тако?“

„Јесте“, рече Могли, „сви се у џунгли боје Багире – сви изузев Моглија!“